

16. září 1920, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem dle §§ 197 a 199 a) tr. zák. — mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost uplatňuje důvody zmatečnosti čís. 5 a 10, (věcně také 9 a) § 281 tr. ř. Vytýká dle čís. 5 § 281 tr. ř., že rozsudek jest nejasný a neúplný v tom, že nezjišťuje, že obžalovaná jednala v úmyslu, by pomocí sfašovaného osvědčení se dostala přes hranice a tím přestoupila předpisy o pohraničním styku. Dále prý soud neuvádí důvodů pro úmysl, který obžalované přičítá. V prvním směru neuplatňuje stížnost neúplnosti a nejasnosti rozsudku, nýbrž nedostatek zjištění subjektivní stránky deliktu, tedy důvod čís. 9 a) § 281 tr. ř. Neprávem, neboť rozsudek zjišťuje, že obžalovaná, prokávavši se pohraničním kontrolním orgánům sfašovaným osvědčením, chtěla nedovoleně překročit hranici, čímž je i řečeno, že chtěla přestoupiti předpisy o pohraničním styku a mařiti tak účel státního dozoru na hranicích, tedy překaziti opatření, která stát střežením hranic sleduje z důvodů vojenských, finančních, policejních, zásobovacích, zdravotních atd. Budiž zde podotknuto, že obžalované bylo odepřeno prodloužení pohraničního průkazu, poněvadž byla v podezření, že provozuje podloudnictví. Úmysl obžalované, stát takovým způsobem poškoditi, odůvodňuje rozsudek poukazem na to, že obžalovaná padělaný průkaz při pohraniční kontrole již předložila a tím dala na jevo, že chce překročit předpisy o přecházení hranic. Vytknutých vad zde není.

Dle čís. 10 § 281 tr. ř. uplatňuje stěžovatelka, že se v tomto případě může jednati pouze o přešupek § 320 f) tr. z., nikoliv o zločin podvodu dle §§ 197 a 199 d) tr. zák. Avšak hranice mezi oběma trestnými činy leží právě ve stránce subjektivní. Byla-li sfašována veřejná listina v úmyslu, oklamati jí osobu třetí, a je-li zde možnost, způsobiti škodu, spadá čin pod § 199 d) tr. zák.; pouze tenkrát, není-li zde úmyslu způsobiti škodu, přichází v úvahu přešupek dle § 320 f) tr. zák. V tomto případě jest tento úmysl bezvadně zjištěn, pročež odsouzení pro zločin odpovídá zákonu.

Čís. 359.

Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).

Nález o odsouzení pro válečnou lichvu nutno uveřejniti i tehda, přiznán-li obžalovanému podmíněný odklad trestu. Rozsudek, jímž nenářízeno předepsané uveřejnění odsuzujícího nálezu, jest zmatečným dle čís. 11 § 281 tr. ř.

(Rozh. ze dne 3. února 1921, Kr I 801/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku lichevního soudu při krajském soudě v Chebu, jímž byl obžalovaný uznán vinným přečinem dle § 11, čís. 4 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n., a doplnil výrok o trestu v ten rozum, že nařídil podle § 23 lichevního zákona, by rozsudek byl uveřejněn ve dvou časopisech.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost státního zastupitelství uplatňuje proti rozsudku důvod zmatečnosti dle čís. 11 § 281 ř. tr. Právem. Obžalovaný byl uvedeným rozsudkem odsouzen pro přečin řetězového obchodu dle § 11 čís. 4 zákona o lichvě k trestu tuhého vězení na 6 měsíců a k pokutě 1000 K (správně 10.000 K), v případě nedobytnosti do tuhého vězení na další jeden měsíc. Přes to, že § 23 zákona o lichvě nařizuje, by soud při každém odsouzení pro přečin předražování označil v rozsudku jeden nebo několik časopisů, v nichž má být nález uveřejněn na útraty odsouzeného, a nařídil, by byl nález vyhlášen v obci, kde vinník bydlí (a v obci, kde se trestního činu dopustil) — neučinil tak soud nalézací, odůvodniv nepojetí výroku o uveřejnění nálezu do rozsudku tím, že odsouzení bylo vysloveno podmíněčně a že by tudíž mohlo dojít k výkonu rozsudku v případě, že by se obžalovaný nechoval ve zkušební lhůtě uspokojivě, v době, kdy uveřejnění nebude více aktuální, a bylo by neúčinné. Toto odůvodnění není správným; nehledíc k tomu, že uveřejnění nálezu o řetězovém obchodu obžalovaného neztratí na aktuálnosti ani po dvou letech, na něž byla obmezena doba zkušební, jest předpis § 23 zákona o lichvě obligatorním, takže opomenutí dotčených výroků v rozsudku odporuje přímému předpisu hmotného práva trestního a zakládá zmatečnost dle čís. 11 § 281 tr. ř. Neboť soud překročil meze svého trestního oprávnění, nepojal-li do rozsudku výroku o vedlejších trestech, které byl povinen za všech okolností do něho pojati bez ohledu na otázku vhodnosti a aktuálnosti, k níž zákon v tomto případě nedovoluje přihlížeti.

Čís. 360.

Není spolupachatelem krádeže, nýbrž pouze spoluvinníkem (§ 5 tr. zák.) na ní ten, kdo pomohl pachatelům — dohodnův se před tím s nimi — odnésti věc kradenou již po té, kdy byla z místa spáchaného činu odstraněna.

(Rozh. ze dne 3. února 1921, Kr II 256/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalované do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 3. července 1920, pokud stěžovatelka byla uznána vinnou zločinem krádeže dle § 171, 173, 174 II a), 176 II a) tr. zák., a, zrušiv rozsudek, uznal ji vinnou pouze spoluvinnou na krádeži dle § 5, 171, 173, 174 II a), 176 II a) tr. zák.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost obžalované M. V. brojí, dovolávajíc se důvodů § 281 č. 5 a 9 a) — správně 10 tr. ř., proti odsouzení pro zločin krádeže, domáhajíc se pouhého odsouzení pro podílnictví na krádeži. Především sluší podotknouti, že se zmateční stížnost s krádeží uhlí zvláště nezabývá; než, kdyby odsouzení pro krádež balíku kůže nebylo shledáno oprávněným, stala by se zbývající pak jen krádež uhlí vzhledem ku ceně tohoto předmětu krádeže pouhým přestupkem. Ohledně krádeže